

mentskort ere flyttede fra Byerne ud paa Landet, ikke alene fra Kjøbenhavn, men ogsaa fra Aarhus og andre større Byer, for at faa billigere Boliger og leve under behagelige Forhold uden dog, iberegnet Rejsseudgifterne, at komme op over Huslejen i de store Byer. Jeg hælder til den Anskuelse, at det er farligt at gaa for højt op med Forhøjelsen af disse Kort, og hvor rationelt rigtigt det end kunde være at multiplicere Prisen paa Maanedskortene med Maanedernes Antal, vil det dog være upraktisk og aldeles forhindrende for den almindelige Anvendelse; fordi de Takster, man derved kommer til, ville være saa høje, at ingen kan staa sig ved at flytte paa Landet og betale saa meget ekstra for Kørslen. Den Forhøjelse, som er foreslaaet for 14-dages Kort og Maanedskort, er i og for sig allerede temmelig høj, men efter den Modstand, der andetsteds fra er rejst mod at gaa lavere ned, frygter jeg for, at vi ikke kunne komme lavere ned, hvad jeg gerne vilde, og særlig tror jeg, at under Punkt 3. — Rabat paa Kort med længere Gyldighed — kunde man komme noget lavere ned, end her foreslaas. Prisen paa Abonnementskort til Rejser mellem to bestemte Stationer er her foreslaaet forhøjet med 30 pCt. I 1901 var Landstingets Flertal — saa vidt jeg husker — gaaet op til 25 pCt. Forskellen er altsaa ikke stor, men jeg tror alligevel — som jeg før sagde — at det vil kunne mærkes for de Familier, som have taget Ophold uden for Byen for at kunne bo billigere og sundere. Kunde vi derfor komme ned til 25 pCt., vilde det være mig kært. Det er vistnok, hvad der er af Forandringer i selve Persontaksterne fra, hvad vi havde under Forhandling i 1900—1901.

Jeg kommer saa til Betalingen for Gods, hvor der nu under Punkt 6. igen er blevet optaget en Bestemmelse, som Landstinget af Hensyn til Landboerne havde strøget. Denne Fritagelse for den forhøjede Betaling for Befordring af levende Dyr — altsaa en Begunstigelse — har man i Folketinget fra Agrarernes Side bestemt hævdet, at man ikke ønskede, og saa vil jeg ogsaa kunne akkviescere derved.

Saa kommer vi til det store Afsnit om Fribefordring, som vi ikke før have haft til Debat i Tinget, da det ikke stod paa det Forslag, vi behandlede i 1900—1901. Der er ganske vist kommet nogle ny Poster ind endogsaa efter Forelæggelsen af den høje Regering i Fjor, altsaa indsatte under Forhandlingerne i Folketinget. Det gælder særlig Punktet om Dagspressen, der skal

have Lov til at køre paa Frikort. Jeg skal ganske henstille dette Punkt; der er her forskellige interesserede til Stede, som maaske ville udtale sig derom. Det staar mig ikke klart, at Dagspressen skulde være den Institution, som særlig skal begunstiges. Der kan være mange andre Institutioner eller Foreninger, der virke i filantropisk eller lignende Øjemed, som det maaske var bedre at støtte ved at give dem saadanne Frikort. Ganske vist er Ministeren bemyndiget til, hvor Omstændighederne særlig tale derfor, at bevilege Fribefordring paa Statsbanerne, og Ministeren har det altsaa fuldstændig her i sin Haand at udstrække den her Dagspressen givne Begunstigelse til hvem han vil. Om det virkelig er Mening, ved jeg ikke, men saaledes opfatter jeg det.

Endelig skal jeg nævne, at i § 2 er Fristen for Lovens Ikrafttræden sat til 1. April 1904, men naar vi nu haabe, at Lovene skulde blive vedtagne inden 1. April 1903, skulde jeg ogsaa tro, at Lovene maatte kunne gennemføres paa et halvt Aarstid.

I det hele og store tiltræder jeg Forslaget, men da der dog er enkelte Punkter, som muligt kunde gøres til Genstand for Overvejelse, vil jeg, naar den Tid kommer, foreslaa Sagen henvist til et Udvalg.

Madsen-Mygdal: Det ærede kongevalgte Medlem, der nu satte sig, begyndte med at beklage, at det havde været saa længe, inden vi have faaet Loven om Forhøjelse af Statsbanetaksterne; thi det er nødvendigt, sagde han, at komme højere op med Indtægterne af Statsbanerne. Jeg kan være enig med det ærede Medlem i denne Beklagelse over, at det varer saa længe, inden vi kunne komme højere op med Taksterne, men jeg kan ikke være enig med ham i den Begrundelse, han gav deraf. Han fremsatte to Udtalelser, jeg ganske kort skal berøre. Han sagde, at Kommissionens Betænkning var gjort færdig den 15. Juni 1901, men til Trods herfor varede det til 14. Februar 1902, inden Regeringen blev færdig til at forelægge den ny Takstlov. Jeg maa dog gøre opmærksom paa, at i den Mellemtid fik vi et nyt Ministerium, og i dette ny Ministerium maatte særlig den nuværende Trafikminister, som var Finansminister og tillige fungerede som Trafikminister paa en andens Vegne, have Tid til at sætte sig ind i de foreliggende Forhold; saa der er vist ikke nogen Grund til at beklage sig over den Ting. Dernæst kom det ærede Medlem